

Кир Буличов

Аз пръв ви открих

На Джераси сутрин не му се спи. В шест часа, докато е още хладно, включва репродуктора и пита Марта:

– Готова ли си?

Всички чуваме пискливия му глас и не можем да се избавим от него нито под одеялото, нито дори ако сложим възглавницата върху главата си. Гласът е неизбежен като съдбата.

– Марта – продължава Джераси. – Вярвам, че днес ще намерим нещо много интересно. Ти как мислиш, Марта?

На Марта също ѝ се спи. Тя също ненавижда Джераси и му го казва в очите. Джераси високо се смее и репродукторът усилва смеха му. Капитанът се включва във вътрешната мрежа и с упрек казва:

– Джераси, има още половин час до ставането. Впрочем аз току-що се прибирам от дежурство.

– Извинявай, капитане – казва Джераси. – Ей сега набързо ще се приготвим, ще идем на обекта и ти спокойно ще се напиш. Сутрешните часове са три пъти по-плодотворни от дневните. Трябва да бързаме. Не е ли така?

Капитанът не отговаря. Отмятам одеялото и сядам на леглото. Краката ми опират до пода. Точно на това място килимът леко се е протрил. Колко сутрини стъпвам все на него? Няма как, трябва да се става. Джераси е прав – сутрешните часове са по-добри за работа.

След закуската излизаме от „Спартак“ през люка за торене. По рампата, изподраскана от товарните колички. През нощта вятърът е насипал върху нея сиввакобяв пясък, довял е доста сухи клонки. Ние сме без скафандри. До пладне, докато още не се е развилняла жегата, е достатъчна само маската и лека кислородна бутилка на гърба.

Безнадеждна сивокафява, леко хълмиста долина се простира до близкия хоризонт. Над нея е надвиснал прах. Той прониква навсякъде: в гънките на дрехите ни, в обувките, дори под маските. Но все пак прахът е за предпочитане пред калта. Когато връхлети сив облак и над долината рукне кратък пороен дъжд, тогава сме принудени да прекратим работата и да пъплим по хлъзгавата киша до кораба, да чакаме, докато изсъхне. След порой са безсилни дори всъдеходите.

Един от тях чакаше до рампата. До разкопките може да се иде и пеш, десетина минути път, но по-добре е тези минути да бъдат използвани за работа. В близко време ще трябва да излетим – останали са ни продукти и други запаси едва за из пътя на връщане. И без друго се забавихме. И без друго шест години вече търсим. А връщането ще ни отнеме още почти пет.

Захир прави нещо при втория всъдход. Геолозите се подготвят да тръгнат на проучване. Сбогуваме се със Захир и заемаме местата си в колата. С местата в нея сме свикнали така, както с местата край масата, с местата в салона за почивка или с местата по програмата в случай на авария. Окачвам апаратурата на куката отдясно.

Преди един месец попаднахме в яма и се счупих рамото точно в тази кука. Тогава я омотах с ивица мек плат. Мятам на нея чантата с апаратурата, без да поглеждам. Ръката ми налучква мястото с точност до милиметър. Джераси протяга крака през пътеката и затваря очи. Да му се чудиш, той, който толкова обича да спи, сутрин става най-рано от всички и ни събужда с отвратителния си глас.

– Джераси – казвам му аз. – Гласът ти е отвратителен.

– Знам – отвръща Джераси, без да отваря очи. – От дете гласът ми е такъв писклив. Но Вероника го харесваше.

Вероника бе жена му, тя умря лани. Работеше върху културата на вируса, който бяхме открили на залутан астероид.

Всъдходът слиза в долчинката, оградена с пластмасови предпазни плоскости, за да не бъдат засипани с прах разкопките. Излизам от колата трети. След Марта и Долински. Плоскостите не помагат кой знае колко – през нощта е навяло прах до колене. Джераси мъкне вече маркуча на прахосмукачката, мята го в изкопа и той като жив започва да пълзи по земята и да поглъща праха.

Същинско безумие е да се вършат тук археологични проучвания. Прашните бури само за три дена могат да затрупат небостъргач, без да остане и следа от него. А на следващия ден да изровят до него стометрова яма. От неспиращите горски пожарища, които бушуват отвъд блатата, бурите донасят също сажди и ситнеж от дървени въглища – поради тази именно причина не можахме да определим времето на нито един камък.

Все още не знаем кой и кога е построил това селище, какви хора са живели в него. Не знаем какво е станало с обитателите на тази планета, къде са се дянали, от какво са измрели. Но ще направим всичко възможно. А сега чакаме прахосмукачката да си свърши работата в изкопа и да слезем долу, въоръжени с шпатели и четчици, зорко да търсим кости, отломъци от гърненца, от зъбно колелце или поне нещо органично.

– Много солидно са строили – казва Джераси. – Явни, че и тогава бурите са им създавали доста трудности.

Вчера в изкопа се откри скална порода – основите на сградата или на сградите, които разкопахме, се връзваха в скала.

– Те много отдавна са напуснали тези места – каза Марта. – И ако преровим пустинята, ще намерим и други постройки. Или следи от тях.

– Трябваше по-добре да проверим планините отвъд блатото – казвам аз. – Тук абсолютно нищо няма да намерим. Повярвайте ми.

– А мачтата – казва Джераси.

– И пирамидата – добави Марта.

Мачтата бяхме забелязали още при първото обикаляне с кораба. Но поредната буря я отнесе още преди да се доберем дотук. Беше я заровила някъде в недрата на пустинята. А пирамидката успяхме да изровим. Ако не беше тя, нямаше вече трета седмица поред да се трепем в изкопа. Пирамидката беше пред очите ни, гладка, сляла се със скалата и дори сякаш издялана от скалата. Именно нея искахме да вземем. Другите находки са каменен ситнеж и ръбци по скалата. Нито надписи, нито метал...

– В планините отвъд блатото е било невъзможно да се живее. Дори в добрите времена не е имало вода. Изобщо това е едно от малкото места...

Джераси отново е прав. Дълбоките блата, по които плават гъсталаци от дървета, оплели коренища; планините, сякаш нарочно създадени такива, че ла не можеше да се доближиш до тях. И океанът – безкрайният океан, над него само бури, а в него съвсем прости организми... Животът е напуснал тези места, може би е бил унищожен – и ето сега отново малко по малко започва от най-примитивното.

Слизаме в изкопа.

До мен е Долински.

– Време е да се връщаме у дома – казва той, почиствайки единия тъгъл на квадратната основа на скалата. – На теб домъчня ли ти?

– То се знае – отвръщам аз.

– Аз пък не знам... На кого ли сме нужни сега. Кой ни чака там?

– Много добре ти беше известно къде отиваш – отвръщам му аз.

В пукнатината нещо лъщи.

– Да, известно ми беше и сега знам. Когато излитахме, бяхме герои. А има ли нещо по-тъжно от образа на забравения герой. Върви той по улицата и видът му сякаш ти казва: „Не си ли спомняте случайно за мен?“ Извинявайте, не си спомняме.

– На мен ми е по-леко – казвам аз. – Никога не съм бил герой.

– Ти не можеш да си представиш колко се е променил светът, в който ще се върнем след двеста години. Ако изобщо светът още съществува...

– Погледни, според мен това е метал – казвам аз.

Беше ми омръзнало бърборенето на Долински. Той се бе разкиснал. Пък и всички ние се бяхме разкиснали, през тези години живеехме единствено с целта на пътешествието – планетната система, която никой преди нас не беше виждал, звездните течения, метеоритите потоци, тайната на велико откритие. И всичко това се е материализирало в милиони символи, сухи цифри и е останало скрито в дълбините на корабния Мозък, в гънките му, на лабораторните маси... Последната година ние се шурахме по системата – кацахме на астериоди и мъртви планети, забавяхме и ускорявахме скоростта, защото разбирахме, че приближава време да се връщаме, че елхата е вече украсена с играчки, празникът е в разгара си и скоро ще отmine. Само че празникът, както обикновено става, излезе къде по-скромен от очакванията ни. Бяхме постигнали целта, бяхме изпълнили всичко, което трябваше да изпълним, но за съжаление нищо повече. Мозъкът на кораба се пълнеше с информация, но мечтите, с които живяхме през дългите години на пътешествието, не се сбъднаха.

На последната планета долетяхме, когато ни оставаше в резерв един месец. След месец трябваше да стартираме към Земята. В противен случай нямаше да можем да се върнем. Бяхме осемнадесет души, когато излетяхме от Земята. А останахме дванадесет. И едва на последната планета, малко пригодна за човека (другите бяха изобщо непригодни), открихме следи от дейност на разумни същества. И използвайки затишието между прашните бури, ние със зъби и нокти се вкопчвахме за скалите, ровехме пясъка и праха, искахме да узнаем всичко, което може да се узнае за този съзнателен живот. След два дена излитаме. И завръщането ще трае почти пет години, пет години, за да се върнем обратно.

Държах на дланта си тежко топче, голямо колкото лешник. По него не се забелязваше окисляване. То беше осезаемо, както пясъкът, скалите и облакът, надвиснал над нас.

– Джераси – извиках аз. – Топче.

– Какво? – Подемашият се вятър грабваше и отнасяше встрани думите. – Какво топче?

Облак прах се изсипа върху нас отгоре.

– Ще изчакаме ли? – запита Марта и взе топчето. – Тежко е...

– Тръгвайте към всъдехода – чу се по радиостанцията гласът на капитана. – Започва голяма буря.

– Не е ли по-добре да я изчакаме да мине тук? – запита Долински. – Току-що намерихме едно топче. Метално.

– Не, веднага към всъдехода! Голяма буря иде.

– Почакай – каза Джераси. – Ако бурята наистина ще бъде голяма, тогава най-добре ще е да вземем и пирамидата, иначе така ще я засипе, че утре няма да можем да я изровим. И ще се наложи да излетим с празни ръце.

– Ако не можем да я изровим, ще я оставим тук – каза капитанът. – Заснели сме я, взели сме ѝ размерите... Иначе вие самите ще бъдете затрупани. Тогава върви че ви изравяй...

Долински се засмя.

– Затова ние ще се държим за находката. Няма да ни отнесе.

Нов облак прах се изсипа отгоре ни. Прахът бавно улягаше, виейки се около нас като облак от нахални мушици.

Джераси каза:

– Ще се залавяме ли с пирамидката? Отвърнахме, че сме съгласни.

– Долински, бързо докарай тук всъдехода. Там всичко е готово.

Там наистина всичко беше готово. Всъдеходът беше снабден с подемник.

– Заповядвам незабавно да се върнете на кораба – обади се капитанът.

– А геолозите къде са? – запита Джераси.

– Вече се връщат.

– Но не бива да оставим тук тази пирамида.

– Утре пак ще дойдете.

– Бурята обикновено продължава два-три дена.

Едновременно с тези думи Джераси метна върху пирамидата примката на стоманеното въже. Аз взех резачката, за да срежа с лъч основата на пирамидката. Резачката забръмча, камъкът се нажежи, затрещя, бойейки се с лъча, съпротивявайки му се.

Не бях виждал досега такъв тъмен облак. Той надвисна точно над нас и наоколо притъмня, прахът налиташе на облаци, вятърът ни блъскаше, силеше се да ни измъкне нагоре, да ни завърти във вихрушката.

Отблъснах Марта, която се готвеше да ми помага, извиках ѝ да се скрие във всъдехода. Мъчех се с крайчеца на окото си да видя дали ще ме послуша. Вятърът налетя отзад, за малко не ме събори, резачката подскочи в ръката ми и направи алена драскотина по едната страна на пирамидката.

– Дръж се! – извика Джераси. – Малко остана!

Пирамидката не помръдваше. Дали Марта успя да се скрие във всъдехода? Горещ над изкопа скоростта на вятъра е неимоверна. Стоманеното въже е силно обтегнато. Капитанът крещи сърдито нещо по

радиостанцията.

Дали пък да не зарежем тая работа?

Джераси стоеше до мен, притиснал гръб до стената на изкопа. Очите му изразяваха отчаяна решителност.

– Дай резачката!

– Аз сам!

Неочаквано пирамидката изскърца като отсечено дърво, когато се отделя от дънера, и като махало се изтръгна във въздуха. И това махало стремително се понесе към противоположната страна на изкопа, помете пластмасовите табла и полетя към нас, за да ни направи на пихтия. Едва успяхме да отскочим. Пирамидката се заби в стената, вдигна се облак прах и аз изгубих от погледа си Джераси – обземе първобитен инстинкт за самосъхранение. На всяка цена трябваше да се измъкна от този капан, от ямата, в която беснееше, мятеше се махалото, като помиташе всичко и се мъчеше да се отскубне от обятията на стоманеното въже.

Вятърът ме грабна и ме понесе по пясъка като изсърнал лист, мъчех се да се вкопча в пясъка, но той се сипеше между пръстите ми, мина ми мисълта, че по нещо приличам на кораб, понесен към скалите, а котвата му само стърже по дъното и не може да се заби в него. Изплаших се да не изгубя съзнание от блъскането и от ударите, знаех, че тогава ще стана още по-беззащитен, тогава ще ме замъкне чак до блатата и никоой никога не ще ме намери.

Спаси ме отломък от скала, който стърчеше от пясъка. Вятърът ме вдигна от земята, сякаш се канеше да ме отнесе в облаците, и точно тогава на пътя му се изпречи тази скала, подложи му острия си ръб и на края аз загубих съзнание.

Изглежда, бързо съм дошъл на себе си. Беше тъмно и тихо. Затрупалият ме пясък притискаше гърдите ми, беше сковал краката ми, стана ми страшно. Аз бях жив погребан.

„Сега спокойно – казах си. – Само спокойно.“

– Спартак – изрекох на глас. – Спартак.

Радиостанцията мълчеше. Беше се счупила.

„Все пак имал съм късмет“ – рекох си. Би могла да се разбие маската и тогава щях да се задуша. Я да се опитам да помръдна пръстите. Успях да го направя. Измина минута, две, цяла вечност и аз се убедих, че мога да движа дясната си ръка. След още една вечност напипах с нея ръба на скалата.

И когато разбрах, че въпреки всичко ще се измъкна на повърхността, когато си отиде, изчезна паниката на първите мигове, появи се

всичко останало.

Първо, болката. Бурята здравата ме беше изпоблъскала и на всичко отгоре така ме беше ударила в скалата, че не само не можех да докосна с ръка хълбока си, но усещах болка и при дишане. Сигурно имах счупено ребро. Или дори две.

Второ, въздухът. Погледнах аерометъра. Оставаше ми въздух за два часа. Значи, от започването на бурята бяха изминали три часа. И защо ли не взех от всъдехода резервна бутилка? Там има към шестнадесет. И всяка е за шест часа. Задължени сме да носим със себе си най-малко две. Но една бутилка повече пречи да се работи в изкопа и ние ги оставяме във всъдехода.

Трето, на какво ли разстояние от кораба съм?

Четвърто, дали бурята е стихнала?

Пето, дали другите са стигнали до кораба? И ако са стигнали, дали са се сетили в каква посока ме е отнесъл вятърът, къде да ме търсят?

Ръката ми излезе на въздух. Измъквах се като къртица от дупката си, но вятърът се мъчеше да ме вкара обратно в дупката (отговорът на четвъртия въпрос е отрицателен). Сгуших се под скалата и си поех дъх. Тя беше единственото сигурно място в този ад. Корабът не се виждаше. Дори и да беше съвсем наблизо, от праха не се виждаше и на пет метра. Вятърът не бе толкова яростен, както в началото на бурята. А може би се лъжеш. Чаках следващия порив на вятъра да разсее праха, да го притисне към земята. Тогава ще се огледам наоколо. Много ми се искаше вятърът наистина да притисне праха и тогава аз ще видя „Спартак“.

Но накъде да гледам? Накъде да тръгна? Вероятно в такава посока, че скалата да остане зад гърба ми. Нали тъкмо тя беше спряла моя хаотичен полет.

Не изчаках прахът да улегне. Тръгнах срещу бурята. Оставаше ми въздух за четиридесет и четири минути (минута повече или по-малко).

После остана за тридесет минути. А след това паднах, вятърът ме върна назад и аз загубих още пет минути. После останаха петнадесет минути. След това вече престанах да гледам показателя.

Неочакваната „почивка“ се случи точно когато според моите пресмятания не оставаше повече въздух. Мъкнех се през бавно улягащия се прах и се мъчех да не обръщам внимание на болката в хълбока, защото това нямаше вече почти никакво значение. Гледах да дишам равномерно, но дишането ми пресекваше и все ми се струваше, че въздухът вече е свършил.

Той свърши, когато през улягащия прах далече, на края на света,

видях кораба. Затичах към него. И въздухът свърши. Задушавах се, свалих маската, макар че това не можеше да ме спаси. Горещият прах и амонякът опариха дробовете ми.

Локаторът ме видял няколко минути преди да се случи това.

Дойдох в съзнание в лечебницата, малка бяла стая с две легла, в която всеки един от нас е бил неведнъж през тези години. Лекувахме рани, простудни заболявания или лежахме под карантина. Дойдох в съзнание в лечебницата и веднага разбрах, че корабът се подготвя за излитане.

– Браво – каза ми доктор Грог. – Браво. Ти отлично се справи с всичко.

– Излитаме ли вече?

– Да – отговори докторът. – Ти ще трябва да легнеш в амортизора. Сега за твоите кости е противопоказано натоварване. Имаш три счупени ребра и плеврата е скъсана.

– Как са другите? – запитах аз. – Как е Марта? Джераси? Долински?

– Марта е добре. Тя успя да се прибере във въдехода. Послушала те е.

– Искаш да кажеш...

– Джераси загина. Намерихме го след бурята. И представяш ли си, на тридесет крачки от разкопките. Вятърът го е блъснал във въдехода и маската му се счупила. Мислехме, че и ти си загинал.

Не попитах нищо повече. Лекарят отиде да ми подготви амортизора. А аз лежах и си припомнях отново по секунди всичко, което вършех там, при разкопките, и си мислех: ето в този момент аз все още можех да спася Джераси... А и в този момент също... Трябваше тогава да кажа: по дяволите пирамидката, капитанът каза да се връщаме, хайде да се връщаме...

На третия ден след отлитането „Спартак“ летеше с крайцерска скорост и пое курс към Земята. Натоварването се намали и аз, освободен от амортизора, докуцуках до каюткомпанията.

– Взех твоя ред за спане – каза Долински. – Лекарят твърди, че за тебе е по-добре близо месец да бодърствуваш.

– Знам – отвърнах аз.

– Не възразяваш ли?

– Какво има да възразявам? Ще се видим след една година.

– Колко ви виках да оставите тази пирамидка и да тичате към въдехода – каза Долински.

– Не се чуваше. Впрочем това нямаше никакво значение. Мислехме, че ще успеем.

– Дадох топчето за анализ.

– Какво топче?

– Ами че ти го намери и ми го даде, когато тръгнах към всъдехода.

– А-а... Съвсем забравих. А пирамидката къде е?

– В помещението за товари. Само че се пропука. С нея се занимават Марта и Рано.

– Значи, аз съм на вахта с капитана?

– Да, с капитана, с Марта и с Грот. Малко останахме.

– Последна вахта.

– Да, последна година за всеки от нас.

Влезе Грот. Докторът държеше в ръцете си листче.,

– Излиза нещо съвсем безсмислено – каза той. – Топчето е съвсем младо. Добър ден, Долински. Та, значи, топчето е съвсем младо. Едва двадесетгодишно.

– Не може да бъде – отвърна Долински. – Та ние толкова дни прекарахме в изкопа! Той е древен като света. Топчето – също.

Капитанът стоеше на вратата на каюткомпанията и слушаше нашия разговор.

– А може би си сбъркал, Грот? – запита той.

– Сега би трябвало аз да се обидя – каза докторът. – Ние заедно с Мозъка четири пъти повторихме анализа. Отначало и аз не повярвах.

– Може Джераси да го е изгървал? – обърна се с този въпрос към мен капитанът.

– Долински видя, че аз го изгъргах от скалната маса.

– В такъв случай остава още един вариант.

– Но малко вероятен.

– Защо?

– Не би могло всичко напълно да се разруши за двадесет години.

– На тази планета това е възможно. Я си спомни как те влачи бурята. Пък и отровните пари в атмосферата.

– Значи, вие мислите, че някой ни е изпреварил?

– Да, точно така.

Капитанът излезе прав. На другия ден, след като сря-за пирамидката, Марта намери в нея капсула. Когато я сложи на масата в лабораторията и ние се струпахме зад нея, Грот каза:

– Жалко, че сме закъснели. Само с двадесет години. Колко поколения на Земята са мечтали да установят контакт. А ние закъсняхме.

– Това е наивно, Грот – каза капитанът. – Контакт е установен. Ето го тук пред нас. Въпреки всичко ние се срещнахме с тях.

- Зависи от това, какво има в този цилиндър.
- Надявам се, че не е пълен с вируси? – каза Долински.
- Ще го отворим в камера. С манипулатори.
- А може би да изчакаме да стигнем на Земята?
- Да търпим пет години? Не, невъзможно – каза Рано.

Всички добре разбирахме, че любопитството ни ще надделе, няма да изчакаме да стигнем на Земята. Още сега ще отворим капсулата.

– Въпреки всичко Джераси не загина напразно – тихо каза Марта така, че само аз да я чуя.

Кимнах, хванах ръката ѝ. Пръстите ѝ бяха студени... Пипалата на манипулатора оставиха върху масата двете половинки на цилиндъра и измъкнаха навито на рулце листче. Листчето само веднага се разви. Всички добре виждахме през стъклото какво е написано там.

„Галактичен кораб «Сатурн». Сигнали 36/14.
Излитане от Земята – 12 март 2167 г.
Кацане на планетата – 6 май 2167 г...“

По-нататък следваше текст, но никой от нас не го прочете. Просто не успяхме да прочетем текста. Отново и отново препрочитахме първите редове: „Излитане от Земята – 12 март 2167 г.“ – преди двадесет години, „Кацане на планетата – 6 май 2167 г.“ – също преди двадесет години.

– Излитане от Земята... Кацане... В една и съща година.

И всеки от нас, колкото и здрави нерви да имаше, колкото разсъдлив и разумен да беше, в този момент преживя своята неповторима трагедия. Трагедия, че работата, на която е посветил живота си, е ненужна, че направената жертва е безсмислена, никому не ще потрябва.

Преди сто години според земното изчисление нашият кораб замина в бездънния космос. Преди сто години ние напуснахме Земята, знаейки, че никога не ще видим никого от нашите приятели и близки. Доброволно заминавахме на такова заточение, по-дълго от което досега не е имало на Земята. Знаехме, че Земята отлично ще мине и без нас, но знаехме също, че нашите жертви са необходими, защото все някой щеше да използва знанията и умението да се иде в бездънния космос, към светове, които могат да бъдат достигнати само благодарение на нашата жертва. Космичният вихър ни отклони от курса, години наред ние се стремяхме към целта, загубвайки собствените си години, и брояхме десетилетията, изминали на Земята.

– Значи, те са се научили да скачат през пространството – каза на края капитанът.

Направи ми впечатление, че каза „те“, а не „ние“, макар винаги, когато споменавахме за Земята, да употребявахме думата „ние“.

– Това е добре – каза капитанът. – Дори отлично. И те са били тук преди нас.

Той не се доизказа. Всеки в себе си доизрече останалото. Те са били тук преди нас. И отлично са се справили и без нас. И след четири и половина наши години, а след сто земни, ще се приземим на космодрума (ако не загинем из пътя) и изуменият диспечер ще каже на своя колега: „Я виж, откъде се взе този роботозавър? Дори не знае как да се приземи. Ще опропасти всичките ни оранжерии около Земята, ще счупи огледалото на обсерваторията! Нареди на някого да подхване това корито и да го закара по-далеч, на бунището към Плутон...“

Разотидохме се по каютите си и никой не излезе за вечеря. Привечер при мен се отби лекарят. Изглеждаше много изморен.

– Просто не знам как ще се доберем сега до Земята – каза той. – Нямаме вече стимул.

– Ще се доберем – отвърнах му аз. – Все някак ще се доберем. Трудно ще бъде.

– Моля всички членове на екипажа за внимание! – чу се по вътрешната радиовръзка. – Моля всички членове на екипажа за внимание!

Говореше капитанът. Гласът му беше дрезгав и малко неуверен, сякаш не знаеше какво да каже по-нататък.

– Какво ли се е случило? – Докторът очакваше ново нещастие.

– Внимание! Включвам радиостанцията за далечна връзка! По галактичния канал се предава съобщение.

Каналът беше мълчал много години. И редно беше да мълчи, защото от населените планети ни отделяше такова разстояние, на което е безсмислено да се поддържа връзка.

Погледнах доктора. Той беше затворил очи и отметнал назад глава, сякаш приемаше всичко, което ставаше сега, за сън, нищо друго освен сън, но не бива да се събуждаш, защото ще загубиш надеждата за присънилото ти се чудо.

Чу се глух шум, сякаш подрънкваме на струни. И един много енергичен и развълнуван глас, стигайки до нас през милиони километри, завика:

– „Спартак“, „Спартак“, чувате ли ме? „Спартак“, аз пръв ви открих! „Спартак“, започвайте да намаляваме скоростта. Ние с вас се

движим с насрещни курсове. „Спартак“, аз съм патрулният кораб „Олимпия“. Дежурия във вашия сектор. Търсим ви вече двадесет години! Казвам се Артур Шено. Запомнете, Артур Шено. Аз пръв ви открих! Страшно ми провървя. Аз пръв ви открих!... – Гласът пресекна от високото викане, Артур Шено се разкашля и аз съвсем ясно си представих как се навежда напред към микрофона в тясната кабина на патрулния кораб, как не смее да откъсне погледа си от бялата точка на локаторния екран.

– Извинете – продължи Шено. – Чувате ли ме? Не можете да си представите колко подаръци има при мен за вас. Камерата за товари е пълна. Пресни краставици за Долински. Долински, чувате ли ме? Джераси, Вероника, от Рим ви изпращат торта със захаросани плодове. Нали обичате торта със захаросани плодове...

После настъпи продължителна тишина.

– Започваме да намаляваме скоростта! – наруши тишината капитанът.

КРАЙ

© Кир Буличов
© 1982 Донка Станкова, превод от руски

Кир Бульчѐв
Я вас первым обнаружил!

Сканиране и разпознаване: Мандор, 2000
Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ГУСЛЯРСКИ ИСТОРИИ. 1982. Изд. Георги Бакалов, Варна. Биб. Галактика, No.32
[Сборник] разкази. Превод от руски: Донка Станкова [оригинала не е указан].
Съставител: Агоп МЕЛКОНЯН. Предговор: Човекът с две лица, Агоп МЕЛКОНЯН –
с.5–9. Художник: Текла АЛЕКСИЕВА. Печат: ДП Балкан, София. Формат: 70×100/32.
Печатни коли: 14. Страници: 224. Цена: 1.50 лв. Съдържание:

Такан за децата на нашата земя – с.11;
Така започват наводненията – с.24;
Аз пръв ви открих – с.37;
Повреда на линията – с.55;
Избор [Выбор] – с.75;
Увод – с.92;
Връзки от личен характер – с.98;
Трябва да се помогне – с.113;
Два вида телепортация – с.126;
Данаев дар – с.134;
Космически десант – с.143;
За любовта към безсловесните същества – с.153;
Недостойният богатир – с.167.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1243>]